

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

20. 06. 2014.

S one strane „pokreta” – Anarhija!

S one strane „pokreta” – Anarhija!
2013.

Naslov originala: „Beyond the movement – Anarchy!” (objavljeno
u zbirci tekstova „Anarchy. Civil or Subversive?” u izdanju
darkmatter.noblogs.org / 325.nostate.net); s engleskog prevela Erika
interarma.info

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

2013.

„Svijet je blatnjava i močvarna crkva, gdje svi posjeduju idol koji fetišistički obožavaju i oltar na kojem se žrtvuju” – Renzo Novatore

Anarhistički pokret bi trebao biti, pomislit ćeš, zajednički projekt sastavljen od individualnih ostvarenja i slobode, uzajamne pomoći i solidarnosti, iskrene komunikacije i individualne odgovornosti, nasilnih napada na institucije, menadžere i strukture Moći, protiv mentalnog programiranja i nesvjesnog ponašanja, protiv reproduciranja autoritarnog društva u našim međusobnim odnosima, u mislima i djelima.

Kakve veze ima s time ova konfuzija neformalnih hijerarhija, ideološkog reketarstva, mizernih klika, identitetskih geta, potencijalnih lidera, nepoštenja i noževa u leđe, koje vidimo pred nama ako pogledamo većinu samodefiniranog „anarhističkog pokreta”? Jako malo, osim možda u riječima ili u pukoj formi. Pokret je, očigledno, općenito više zainteresiran za zaštitu ideoloških utvrda, regrutiranje sljedbenika, očuvanje omarnih komocija vlastitih scena i, nadasve, praćenje svojih bezazlenih hobija, nego za anarhiju.

Orijentirati se i pokušati pronaći odredišnu točku u „pokretu” može izazvati dezorijentaciju. Mladi, ili novi, drugovi ulazeći u „pokret” (ili bolje reći u scenu) često bivaju zahvaćeni jednim od brandova političkih paket-aranžmana ili primorani da odaberu između lažnih izbora ponuđenih proizvoda koje serviraju razna ideološka reketarstva. Uvijek kada je sistem ideja strukturiran sa jednom vrhovnom apstrakcijom u središtu – dodijelivši ulogu ili zadatke tebi u njenu korist – taj je sistem ideologija. Ideologija je sistem reprimirane svjesnosti u kojoj ti više nisi jedinstveni pojedinac slobodne volje, nego samo komponenta, jedan kotačić.

U ovom svijetu utemeljenom na proizvodima, slika pobune može biti samo još jedan proizvod u nizu, baš kao što možemo komodificirati, apstrahirati i sistematizirati vlastito izražavanje naših misli i želja, pretvarajući ih u njihovu otuđenu formu, robu, zamjenjiv oblik – u ideologiju. U biti, čak vrlo prepedenije i opasnije, kada nismo svjesni onoga što činimo. U raznim ideološkim organizacijama, na scenama i u brojnim anarhističkim medijima, slabo prihvaćeno viđenje realnosti se sprovodi putem određenih parametara.

Slobodna komunikacija koja nadilazi granice unutrašnje rasprave prekida se verbalnim napadima i ismijavanjima, fizičkim isključenjem, upozoravanjem na državnu represiju ili na neprihvaćenost u društvu, i jednostavno, dogmatskim odbijanjem heretičkih ideja. Kao svaki životni stil ili identitet na demokratskom tržištu društva, i anarhizam ima svoj paket-arnažman – sa svim potrebnim ponašanjima, stavovima, stilovima, aktivnostima i proizvodima, i sve pod praktičnim etiketama.

Trebao bih sada navesti i da sam, kao netko tko osjeća afinitet sa drugima istih antisistemskih i ustaničkih tendencija širom svijeta, svjestan da „Ustanički Anarhizam”, ili štogod drugo, može biti pretvoren u obmanjujuću ideologiju i, čak jednostavnije, u trend ili modu. Izgleda da se nedavno to i obistinilo u nekim sredinama. Možda zbog rekuperativnog utjecaja intelektualaca iz Tiqquna i njihove Nadolezeće Insurekcije, knjige koja je, poput „The Call”, utjecala na mnoge mlade radikalce, ali izgleda kao da ju je napisao marksist, i na nijednom mjestu ne potvrđuje vrijednost individualne samoodgovornosti, slobodne volje, želja i svjesnosti. Njihov ustanak možda nadolazi, moj je već stigao, to je individualna pobuna.

Kolektivistička poruka Nadolezeće Insurekcije ima veoma malo zajedničkog s ustaničkom anarhijom: revolucionarna teorija teče iz strastvene pobune pojedinca da bi prisvojio cjelokupnost života za sebe samog, napadajući sve što ga kontrolira i izrabljuje, pronalazeći sličnosti i afinitete u drugima, iz čega izvire istinska komuna – prijatelji i suučesnici gerilskog rata protiv čitavog autoritarnog društva.

Bez ikakvog višeg sistema morala, teorije, principa ili društvenih apstrakcija koje bi stajale nad jedinstvenim pojedincom, nihilistički anarhist napada čitav sistem, uključujući sisteme identiteta i ideologije, prepreke samorealizacije. Ne vodi se borba samo protiv dominacije kontrole društvene organizacije i rasprostranjenog umrtvljivanja, nego i protiv naslijeđenog represivnog programiranja i snage svakodnevnog života, zato je naša borba neprekidna tenzija u kojoj ono što moramo uništiti i nadići je mnogo očitije od točke gdje bi mogli okončati.

Za neke, suočene s ovom opresivnom stvarnošću, dovoljno je pronaći alternativu, „pravedni” i „razumni” društveni sistem (ili „utopiju”) u svojim glavama. Neki pak smatraju to ugodnom zemljom iz mašte, dok drugi zaista žele promjenu ovog društva te ili pronadu ili (češće) povjeruju u

recept (ili „program”) od A do B, za društvenu promjenu, za reprogramiranje društvenog sistema. To je samo oblik reprimirane (sistemske) svjesnosti.

Često je planiranje i izgradnja tih alternativnih društvenih sistema (uključujući i anarhističkih) povjerena menadžerskom sloju ovog klasnog društva, avangardi odgovornoj za neprekidno društveno restrukturiranje modernog svijeta. Demokracija na radnim mjestima, decentralizacija proizvodnje, „zelene” tehnologije, multikulturalizam i tako dalje – sve je eksperimentirao vladajući poredak, osnažujući se.

Teoretizirati o apstraktnim društvenim sistemima – a svi su društveni sistemi zasnovani na apstrakcijama – samo osnažuje Moć. No, ako kreneš od vlastitog života i odbiješ da budeš komponenta bilo čega, odbiješ da zastupaš druge ili da drugi zastupaju tebe, prihvaćajući tvoju nedokučivu jedinstvenost, znajući da sve sa čime se suočavaš u životu je izbor, onda si ti opasnost za autoritet i poredak, hodajući mikrokozmos anarhije.

Zato je ovo poziv na izbjegavanje neformalnih hijerarhija i klika službenog anarhističkog pokreta, na izbjegavanje ideoloških sistema i političkih identiteta, kako bi okusio ugodu samostalnog razmišljanja, slijeđenja vlastitih želja, dostojanstvo iskrenog praćenja, do samog kraja, bilo koje nepoznanice istine, negacije i strasti, bez postavljanja ikakve apstrakcije iznad sebe. U ratu do samoga kraja, samo su izbori važni, i samo si ti odgovoran za tvoje izbore.

Ispitaj tvoje osjećaje i misli, izbriši sve moralne i ideološke sisteme u tebi, budi svjestan da je „zdrav razum” (ili bolje reći društveno prihvaćen racionalizam) najsnažnija podrška postojećem, ne plaši se gdje će te tvoja unutarinja (i vanjska) borba odvesti.

Uništimo sve idole, čak i nadasve „revolucionarne” idole!!